

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB21 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB21 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 52.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb21-txt-shoot-n110.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB21:110

#

Den mildere Xstd. og hvorledes Overgangen dannes til Xstd. i strengere Forstand.

Lad mig tænke mig en meget Overlegen i Forhold til et Barn ell. en ung Pige. Han paatager sig at ville gjøre for Barnet eller den unge Pige, hvad de dog ikke selv formaae, og fordrer saa blot Eet: at de saa ganske bryde sig om Ingenting, blot ere glade og fornøiede paa deres uskyldige Viis. Dersom Barnet ell. den unge Pige vilde gaae og vrøvle og i eetvæk spørge, om de ikke selv kunde gjøre Noget til Hjælp: saa vilde den Overlegne optage dette ugunstigt, thi han siger: lad mig blot om Det; det Eneste jeg forlanger er at I blot skulle være glade og fornøiede og lade mig sørge. Vilde Barnet eller den unge Pige sige om de da ikke idetmindste maatte sidde hele Dagen og ikke bestille Andet end takke ham, saa vilde atter dette mishage ham, han vilde sige: det er ikke det jeg ønsker, men blot at gjøre Eder glade.

Dette er omtrent Forholdet i den milde Xstd, som fremkommer ved at man fra Barn er opdraget i Xstd. Individet lader Xstus have gjort Alt, hvilket jo ogsaa gjælder ubetinget for al sand Xstd, men Individet lever saa barnligt beskjeftiget med Livets øvrige Indhold, stolende paa, at det med Saligheden det besørger Xstus for det, og det har blot at være glad. Individet bliver end ikke saa indadvendt, at det uroliges af den Tanke, om denne Tryghed og Sorgløshed ikke kunne være en ugudelig Letsindighed. Forsaavidt bliver da denne Tryghed og Sorgløshed heller aldrig Opgave for Individet som var det Noget man skal tilkjæmpe sig; thi i saa Fald bliver det en uhyre Opgave: ud af utidig Selvbekymring o: D: at tilkjæmpe sig denne Sorgløshed og Tryghed.

[a] ihvorvel ogsaa den Art Xstd. i sin Barnlighed er en Sjeldenhed.

Men her er i hele dette Forhold^[b] aldeles ikke Tale om Xsti Efterfølgelse.

[b] af den mildere Xstd.

Her begynder den strengere Xstd. Det bliver naturligviis lige vist, at Xstus i Henseende til et Mskes Salighed er Alt, saa Msket selv Intet formaaer; men uagtet dette er saa, eller just fordi dette er saa, siger saa Xstus ligesom til den Enkelte: vil Du nu takke mig, saa bliv min Efterfølger.

Saa bliver Gjenfødselen Alvor. Saa fremkomme ogsaa alle Collisionerne med Omverdenen, hele Lidelsen.

Og selv om Efterfølgelsen ikke var fordret, den Xstne som virkelig bliver indadvendt og altsaa i strengere Forstand Xsten, vilde dog collidere. Thi han lever nu engang i denne Verden, og vil han saa ikke indrette sit Liv i Lighed med denne Verden – og det kan han ikke

vilde – saa maa han eo ipso collidere.

#